

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 540

NGHIỆP CHƯỚNG SÂU NẶNG KHÔNG THỂ KHAI NGỘ

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 02/06/2021.

*****

“*Nghiệp chướng sâu nặng*” chính là tập khí cống cao ngã mạn của chúng ta. Chúng ta cứ nghĩ mình giỏi hơn người, không cần phải nghe, không cần phải tiếp nhận giáo huấn. Đó là sự chướng ngại vô cùng to lớn đối với người tu học. Khi nghe đến sự nhắc nhở này thì chúng ta liền phản tỉnh, biết bản thân mỗi chúng ta có nghiệp chướng rất sâu dày.

Trong mười nguyện của Bồ Tát Phổ Hiền:

- Nguyện thứ nhất là “*Lễ kính chư Phật*”, lễ kính Phật quá khứ, Phật hiện tại và Phật tương lai. Phật tương lai là tất cả chúng sanh cho nên Ngài lễ kính tất cả chúng sanh.
- Nguyện thứ hai là “*Xưng tán Như Lai*”. Nếu chúng sanh nào làm đúng như pháp thì Ngài vừa lễ kính, vừa tán thán. Nếu chúng sanh nào không làm đúng như pháp thì Ngài tán thán tánh đức của họ, tán thán tự tánh vốn dĩ là Phật của họ.

Bồ Tát Thường Bất Khinh dù bị người ta ném đá, bị đánh đến chảy máu miệng, nhưng Ngài vẫn nói đi nói lại: “*Tôi kính trọng các Ngài, vì các Ngài sẽ thành Phật*”. Ngài biết rằng những sai lầm của họ chỉ là tập khí xấu đang khởi hiện hành, nhưng trong tập khí xấu vẫn có tự tánh Thanh Tịnh. Ngài chỉ thành cung kính đối với tự tánh Thanh Tịnh của họ.

Chúng sanh đều có tánh đức như nhau, nhưng nghiệp chướng sâu nặng. Chúng ta được giao một nhiệm vụ gì đó, được giao một vị trí nào đó thì cứ tưởng rằng mình hết sức quan trọng. Đó là ngạo mạn, đó là sai rồi. “*Ta*” vốn dĩ là giả thì “*cái của ta*” lại càng là giả. Trong “*Kinh Kim Cang*”, Phật nhắc nhở chúng ta: “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*”. Tất cả những gì có hình tướng đều là hư vọng.

- “*Tăng thượng mạn*”: Người thấy mình giỏi hơn người, nghĩ rằng mình không thua ai cả.
- “*Ti thượng mạn*”: Người thấy mình kém cỏi thì không có thái độ khiêm cung mà nghĩ rằng “*thôi, mình dở!*”. Đây vẫn là “*mạn*” nhưng “*ti*” là thấp.

Hòa thượng nói: ***“Tập khí, tâm bệnh của mỗi người rất khó thay đổi. Trong những tập khí đó thì tập khí làm cho người khác ghét bỏ chính là ngạo mạn. Ngạo mạn là đại phiền não, tâm hiếu thắng, chỉ muốn hơn người, chỉ muốn vượt qua người khác. Loại ý niệm này rất không tốt, đây là nghiệp chướng rất nặng”***.

Chúng ta thấy đây là tâm bệnh mà khi chúng ta được nhắc nhở, chúng ta quay lại quán chiếu bản thân thì thấy nghiệp chướng của mình rất nặng. Chúng ta phải nhớ một điều: **Tự tánh Thanh Tịnh là Bình Đẳng, không có cao thấp. Cao thấp ở chỗ nghiệp chướng, tập khí phiền não ít đi thì trở về với tự tánh Thanh Tịnh, tự tánh Bình Đẳng. Tự tánh không có công cao ngã mạn. Cái biết của sự học rất hạn chế, trộn lẫn rất nhiều phiền não, làm chướng ngại chúng ta. Ngạo mạn khiến mình hiếu thắng, cho rằng mình phải hơn người. Chính ý niệm này khiến chúng ta tạo ra quá nhiều nghiệp chướng.**

Hòa thượng nói: ***“Người ngạo mạn luôn cảm thấy chính mình mạnh hơn người khác, tự cho mình là người có đủ tư cách, có đủ trách nhiệm để làm việc gì đó. Con người ta cứ mãi lo chứng minh bản thân mà không biết khi mình giỏi, khi mình có tài năng thì người khác sẽ đến phủ phục, thỉnh mời”***.

Một người đứng trên diễn đàn nói những lời thừa thì người khác sẽ nhận ra ngay. Người học Phật, người học đạo đức văn hóa truyền thống đừng để những tập khí này khởi hiện hành. Nếu chúng ta không kiểm soát thì dễ dàng tạo nghiệp. Người đứng trước công chúng phải hết sức cẩn thận, phải khống chế được tập khí của mình, không để mình có những lời nói thừa, không cần thiết. Những lời nói thừa, không cần thiết chính là tập khí công cao ngã mạn.

“Ngã kiến”, ***“ngã”*** là ta, ***“kiến”*** là thấy. Chúng ta tự cho rằng cái thấy của mình là chuẩn xác, hơn người, tự cho rằng người khác không bằng mình, mà không hề biết rằng tất cả pháp đều bình đẳng. Trong tự tánh bình đẳng không có công cao ngã mạn. Công cao ngã mạn là tập khí, là nghiệp chướng. Chúng sanh chúng ta còn phê bình Khổng Tử, phê bình Thích Ca Mâu Ni Phật. Khi tâm ngã mạn nổi lên thì mình đã mất đi tâm Bình đẳng. Nếu xa lìa tâm Bình Đẳng thì nhất định không thể trở về với tự tánh, không thể phá được nghiệp chướng. Khi chúng ta ngã mạn thì chính mình đã đóng tâm lại, không mở tâm để tiếp nhận, để sửa sai.

Hòa thượng nói: ***“Công cao ngã mạn là tội chướng rất nghiêm trọng”***.

Trên Kinh nói: ***“Tất cả chúng sanh vốn dĩ thành Phật”***. Chúng ta đối với tất cả người, tất cả vật đều phải chí thành cung kính vì cung kính mới phá được ngạo mạn.

Tổ Ân Quang dạy: ***“Một phần thành kính được một phần lợi ích. Mười phần thành kính được mười phần lợi ích”***. Ngàn phần thành kính được ngàn phần lợi ích.

Hòa thượng từng giảng đề tài ***“Lễ kính chư Phật”***. Một kẻ cuồng đồ cuồng sát vẫn có tập tánh Thanh Tịnh. Chúng ta lễ kính họ là lễ kính đối với tập tánh của họ, nhưng không tán thán họ.

Cổ nhân dạy: “**Trong ba người đồng hành, ắt có người làm Thầy của ta**”. Đối với người tốt thì chúng ta học tập họ. Đối với người xấu ác thì chúng ta cố gắng không phạm phải việc làm xấu ác giống như.

Các Ngài không sáng tạo, không sáng tác.

- ✓ Khổng Tử nói: “**Thuật nhi bất tác**”, ta chỉ nói là làm theo những gì người xưa nói và làm.
- ✓ Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “**Ta chỉ nói lại những gì mà bảy đời chư Phật đã nói**”. Ngài nói rằng Ngài không tự sáng tác ra.
- ✓ Hòa thượng Tịnh Không giảng pháp hơn 60 năm, nhưng Ngài nói: “**Tôi chỉ nói lại những gì mà Thầy tôi đã dạy**”.
- ✓ Chúng ta học tập bấy lâu nay cũng chỉ là cùng nhau học lời dạy của các Ngài để hiểu sâu sắc hơn.

Chúng ta phải dạy các con: **Tất cả sự thành công tốt đẹp có được đều là nhờ ân đức của Quốc gia, nhờ ân đức của Tổ tiên Cha Mẹ, nhờ ân đức của biết bao nhiêu người thành toàn cho ta.** Rất ít người biết điều này. Chúng ta tự cho rằng mình sáng tạo, sáng tác hay hơn người, tự cho mình là người biết. Một người sống với bầy sói thì hành xử y như loài sói. Một người từ nhỏ bị nhốt trong chuồng gà mấy chục năm thì hành xử y như con gà. Chúng ta có được thân này là nhờ Cha Mẹ sinh thành. Vậy mà có những người quay lại giết Cha, giết Mẹ. Chúng ta được Thầy Cô dạy bảo mới tiếp nhận được kiến thức. Chúng ta được quốc gia bồi dưỡng, bảo vệ, bao bọc, che chở chúng ta. Chúng ta có gì để tự hào về bản thân? Có gì để khoe khoang, cống cao ngã mạn không?

Chúng ta sống trên thế gian này nếu không có thân bằng quyến thuộc, không có Cha Mẹ thì vô cùng thiệt thòi. Khi hỗ trợ ở “**Trung tâm Nhân đạo Quê hương**”, chúng ta thấy những đứa trẻ vô cùng cô độc, không nơi nương tựa, hành xử hoang dại chứ không phải là thơ dại.

Có người nói: “**Sao Thầy không dịch Kinh Vô Lượng Thọ?**”. Thầy nói rằng: “**Tôi không dám làm việc đó, tôi không có đủ năng lực để làm việc đó. Tôi chỉ dịch những lời giảng giải của Hòa thượng, không dám dịch chính Kinh**”.

Khi Phật chưa ra đời, xã hội phân chia 4 giai cấp:

- **Giai cấp Tể Su:** Họ cho rằng lời nói của họ là lời nói của Thiên Thần, họ cho rằng vua chúa cũng phải nghe lời của họ.
- **Giai cấp vua chúa**
- **Giai cấp công thương:** Những người làm ăn buôn bán
- **Giai cấp nô lệ:** Những người nô lệ, những người da đen bị đánh số.

Khi Đức Phật ra đời ở thế gian, trong tầng đoàn của các Ngài, Thái tử cũng sinh hoạt giống như những thành viên đến từ những giai cấp khác. Người đến sau lễ kính người đến trước, coi người đến trước là Huynh trưởng. Phật

không đưa ra lý thuyết để đánh đổ giai cấp nhưng trong vô hình, giai cấp đã bị xóa đi. Ngài hành xử không phân biệt giai cấp. Trong tự tánh không phân biệt cao thấp.

Hòa thượng nói: “**Người đã giác ngộ thì đối với bất cứ một người nào cũng giữ tâm Bình Đẳng, tâm Cung Kính. Người chưa giác ngộ thì không có tâm Bình Đẳng, không có tâm Cung Kính**”. Chúng ta tự cho mình được quyền thế này, được quyền thế kia. Đây là quá sai, là nghiệp chướng khởi hiện hành! Chúng ta thấy cao thấp thì không có tâm Bình Đẳng, không có tâm Cung Kính. Chúng ta cống cao ngã mạn, xem thường người khác, tạo tác tội nghiệp rất nặng, nghiệp chướng rất nặng.

Người nghiệp chướng rất nặng thì tuy nghe lời Thánh giáo, nghe lời Phật Bồ Tát nhưng nghe không hiểu, thậm chí nghi ngờ. Có người nói “**Phép Tắc Người Con**” có hạt sạn, “**sáng thắm tối viếng**” là có hạt sạn. Họ cho rằng một ngày hai lần hỏi thăm Cha Mẹ, quan tâm Cha Mẹ là phiền phức mà không biết rằng Cha Mẹ chúng ta một ngày quan tâm, yêu thương chúng ta không biết bao nhiêu lần. Người thời nay vô cùng ngã mạn. Mình biết một điều gì đó mà Cha Mẹ, Thầy Cô không biết thì mình liền sinh tâm ngã mạn, không thể tiếp nhận lời dạy bảo của Cha Mẹ, Thầy Cô.

Hòa thượng nói: “**Người không tiếp nhận thì không thể đạt được khai ngộ để quay về với tự tánh Thanh Tịnh. Cái hiểu của họ là sai lệch, hiểu sai thì vĩnh viễn không thể đi đến được con đường chánh pháp.**”

Có người tự cho mình học rộng biết nhiều. Có người trước đây niệm Phật tinh tấn nhưng sau đó quay đi chạy theo một pháp khác. Họ không niệm Phật nữa, không yêu thương chúng sanh, không có tâm từ bi, sẵn sàng giết động vật.

“**Giới Kinh**” là Kinh dành cho người xuất gia. Trong “**Giới Kinh**”, Phật nói: “**Tâm từ bi của chúng ta đối với hết thảy đều phải bình đẳng yêu thương, trên là chư Phật, dưới là côn trùng nhỏ bé**”. Tự tánh chúng sanh đều là Phật, cho nên chúng ta phải bình đẳng yêu thương, bình đẳng cung kính. Chúng ta cống cao ngã mạn thì khó mà tiếp cận được chánh pháp, chỉ tiếp cận tà tri tà kiến.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!